

[Socialministeren]

Som et led i skattereformen udbetales der fra 1. juli 1987 en børnefamilieydelse for alle børn under 18 år. Børnefamilieydelsen afløser det almindelige børnetilskud og udgør ca. det dobbelte beløb. Enlige forsørgere bevarer – ud over børnefamilieydelsen – de hidtidige børnetilskud uden indtægtsregulering.

Folketinget har nu vedtaget ændrede regler for kontanthjælp efter bistandsloven. Den nye lov betyder faste kontanthjælpsydelse og bygger på tre elementer: en grundydelse, et boligtillæg og, hvad jeg specielt i denne sammenhæng vil nævne, et børnetillæg. Børnetillægget, der i dag svarer til en faders normalbidrag, ydes til hvert barn under 18 år med et beløb, der fremtidig svarer til summen af det nugældende normalbidrag fra faderen og moderen. For det første barn i hjemmet forhøjes børnetillægget endda til 6/5 af det nævnte beløb.

Forbedring af børnetillægget betyder en omfordeling af kontanthjælpen til fordel for børnefamilierne, det vil også sige enlige forsørgere.

Alt i alt kan problemerne være meget store for mange enlige forsørgere og føre andet med sig, f.eks. fastholdelse i en typisk lav uddannelse. For at hjælpe dem må der sættes ind med løsninger, der omfatter sociale, arbejdsmæssige og bolig-mæssige forhold.

Problemet for mange enlige forsørgere er ikke blot økonomi, men også isolation. Dette hænger sammen med, at de typisk har en lang arbejdstid og derfor mangler menneskeligt overskud til at foretage udadvendte aktiviteter, når en lang arbejdsdag omsider er slut og børnene lagt i seng.

Det er min opfattelse, at mere fleksibel arbejdstid for børnefamilier ville løse mange problemer. Det er i dag en realitet, at kvinderne har indtaget arbejdslivet for at blive der, uanset om der bliver faldende eller stigende behov for arbejdskraft. Vi må derfor indrette samfundet således, at alle familier får mulighed for at *kombinere* familieliv og arbejde.

I mange tilfælde ville det være en styrkelse af familien, hvis en af forældrene eller begge købte sig nedsat arbejdstid. De øgede kontante tilskud gennem børnefamilieydelsen kan bidrage hertil. Både arbejdsmarkedets parter og det offentlige bør arbejde på større fleksibilitet på arbejdsmarkedet og etablering af »børnevenlige« job. Realiseres denne mål-

sætning ikke, må det frygtes, at omkostningerne bliver store i det lange løb. Sagt på en anden måde, vi må »investere« i vores børn. Vi må udnytte den tid, vi er sammen med børnene. Vi må medinddrage børnene i de hjemlige opgaver, i vores arbejde, i vores daglige færden i øvrigt. Lige på dette punkt mener jeg, at vi godt kan tillade os at skru udviklingen lidt tilbage, selv i en tid med et stort tv- og videoudbud. Video kan som bøger give gode oplevelser for hele familien, men som *børnepasning* duer de ikke.

Tilbud til børn i dagtimerne

Dagtilbuddene er i mange tilfælde et centralt led i børnefamiliers dagligdag. En af de måder, vi kan støtte forældrene på i varetagelsen af deres opgaver over for deres børn, er derfor at tilrettelægge tilbudene under hensyn til børnenes og forældrenes ønsker og behov.

Børn har behov for at opleve et børnefællesskab. I dag, hvor søskendeflokken ofte er lille, og hvor der er mange enebørn, kan der være børn med hjemmearbejdende forældre, som vil have glæde af kontakten med andre børn en del af dagen i et dagtilbud. Omvendt er 9–10 timer dagligt i institution en meget lang »arbejdsdag« for børnene.

Efter bistandsloven er det i vid udstrækning overladt til den enkelte kommune at tilrettelægge sine tilbud gennem kommunale institutioner, overenskomst med selvejende institutioner, den formidlede dagpleje og iværksættelse af forsøgsordninger.

Børns og børnefamiliers behov er ikke ens over hele landet, ligesom også forældrenes arbejdsvilkår og de kommunale traditioner er forskellige.

Der må derfor godt være forskel på udformningen af tilbudene fra den ene kommune til den anden.

Ikke alle børn kan i dag få et tilbud om at være sammen med andre børn i en daginstitution eller dagpleje.

Inden for de sidste år er der sket en kraftig udbygning af tilbudene. Alligevel er der ventelister i mange kommuner.

En af vejene frem er at tænke i mere fleksible og alternative løsninger og i en bedre og mere effektiv ressourceudnyttelse, selv om dette ikke alene kan dække det øjensynligt stigende behov.